

saadan Straf indføres. Jeg holder ikke af at bruge stærke Udtryk, dem have vi jo desto værre hørt Nok af, men jeg skal ikke negte, at naar jeg læser om denne Væd, denne Væg og dette Træ, saa kommer jeg wilkaarlig til at tænke paa Gabestoffen, og den skulle vi dog ikke bringe os i Minde, at vi engang have havt. Jeg siger reentud, at det efter min Opfattelse vedrører Gren ligesaa meget, at man trækker en Mand frem og giver ham Sugtel, som at man binder ham til et Træ. Jeg skal berøre et andet Punkt, som ogsaa den ærede foregaaende Taler har nævnt, hvilket jeg tillægger stor Betydning, og det er, at denne Straf er affkaffet i den østerrigke Armee, det vil sige alle de Straffe, som i mindste Maade vedrøre Gren, og det uagtet denne Armee er sammensat af de meest forskjelligartede Clementer, idet der i den findes næsten vilde Menneffer, Slovaker, Kroater, og jeg veed ikke Alt, hvad de hedde. Man har ikke engang der anseet det nødvendigt at indføre disse Straffe, og saa skulde vi her i vort Land indføre dem! Vi kunne ikke negte, hvad Østerrig angaaer, at, om det end har været vor Fjende, og om det endog er blevet slaaet af Preussien ved Sadowa, er den østerrigke Armee dog en Armee, der staaer høit, naar Taler er om Disciplin. Disciplinen i den østerrigke Armee er aldeles ikke bleven forvegen, efterat den har havt Uheld og er bleven slaaet af Preusserne, og at man nu ikke i denne Armee vil have disse cerekrænkende Straffe, synes mig for os at være et Fingerpeg paa, at vi skulle vogte os for dem. Jeg skal derfor slutte med, hvad jeg begyndte, og sige: lad os sætte Punktum ved: at Krumslutningsstraffen affkaffes, og lad det være nok. Vil saa Regjeringen ikke have den affkaffet, maae vi finde os i at vente, indtil en ny militair Straffelovgivning kommer; den vil med Guds Hjælp ikke lade vente længe paa sig.

Møllen: Vi erfare af Forhandlingerne i det andet Thing, at den høitærede Krigsminister der har udtalt, at det er omtrent 100

Mar siden, den Straf, hvis Affkaffelse nu foreslaaes, blev indført i Hæren; saa længe er det altsaa siden, at vi naaede at komme paa det Civilisationsstandpunkt at slutte Landets Søner i Vaand og Fern. Denne Strafs Historie siden den Tid er meget kort; den stod uroffet indtil 1860, da en af vore Krigsministre indgik med Forestilling til Hans Majestæt Kongen om, at den maatte blive affkaffet som arbitrair Straf, men ikke som Straf efter Krigsretsdom. Man vil nu maafee sige, og maafee Udskillige troe, at det var denne Krigsministers Mening, derved at ville berede en mildere Tilstand for Armeen; men dette var dog ikke alene hans Idee; det var næsten alle Jurisdictionshernes Indstilling, han tog til Følge, og som han naturligtvis havde aføstet, og det var altsaa dengang en temmelig almindelig Mening og Betragtning i Armeen, at denne Straf burde affkaffes. Det var, som sagt, i 1860, og man har, som allerede anført, ikke i de Mar, den var affkaffet, sporet noget-somhelst Forfald i Disciplinen. At den i 1864 atter blev indført, har man givet Krigen Skyld for; man har sagt, at man under Krigsforhold maa have en Straf, som ikke medtager for lang Tid, som ikke bortdrager den Menige fra hans Tjeneste, og at man derfor maa være beredt paa at instituere en saadan Straf; men jeg har ladet mig sige — og jeg opfordrer dem, der vide bedre Besked, til at modsig det, hvis det er urigtigt — at det kun var efter Indstilling af ganske Enkelte, at Straffen dengang paany blev indført. Naar man nu taler om staaende Arrest, vil jeg først nævne, at dette Udtryk i og for sig er urigtigt; thi Arresten staaer ikke, men det er den, som er i Arrest, der staaer, og det synes mig altsaa, at dette maa forandres, dersom man vil give Love, som indeholde rigtigt Dansk. Man siger ikke blæsende Instrumenter men Blæseinstrumenter, ikke staaende Pladser, men Staapladser, og man kan heller ikke sige: staaende Arrest, da det, som sagt, ikke er Arresten, men Personen, der er i opreist Stilling; dog dette er imidlertid nu mindre vigtigt. — Hvad Straffens Beskaffenhed angaaer, seer jeg, at